

La tribuna

En la crisi, drets assistencials, no caritat

A Andorra els comuns han fet saber que les demandes d'ajudes socials han augmentat en els darrers mesos

JAUME

Bartumeu

Aquest estiu la premsa espanyola ha analitzat la dramàtica situació de moltes famílies que, afectades per la crisi econòmica, necessiten acudir a l'ús de serveis públics essencials com la sanitat (el 93% de les llars l'utilitza) i l'educació, a la qual acudeixen el 56% de les famílies enviant-hi els fills.

Així ho explicava un baròmetre de l'Institut d'Estudis Fiscals que *La Vanguardia* recollia en la seva edició del 18 d'agost. L'edició de *El País* del 16 d'agost presentava un estudi «Para la crisis, derechos asistenciales, no caridad», al qual he manllevat el títol d'aquesta tribuna d'avui. I deia *El País* que els serveis socials s'estan aprimant quan més els ciutadans els necessiten.

A Andorra els comuns han fet saber que les demandes d'ajudes socials han augmentat en els darrers mesos.

Això està portant a que, des de les administracions públiques, s'estigui desviant –directament o indirecta– desenes de famílies vers les organitzacions benèfiques.

I aquí tenim una altra vegada l'aparició d'una fractura social.

L'edició del 13 de setembre de *Le Monde-Economie* ens ho deia així:

«La crisi econòmica, l'endeutament públic i la urgència social ha submergit els Estats».

En l'última dècada a Andorra s'ha avançat molt en l'àmbit dels serveis socials, però aquest avenç es veu avui amenaçat per la reducció de la despesa pública conjuminada amb l'increment de les necessitats de subsistència de moltes famílies.

Davant d'aquesta situació no hauríem de conformar-nos, amb els braços caiguts, al retorn de la beneficència.

NOE

Ja sabem tots que la beneficència del segle passat era un sistema per atendre els necessitats amb unes pràctiques caritatives.

FRONT A aquell sistema, les prestacions de dret, com les que estableix la nostra legislació sobre la dependència, neixen d'un marc constitucional ben diferent.

Després de la Constitució, qualsevol ajuda o servei, fins i tot per atendre necessitats de subsistència, és un veritable dret de ciutadania.

Per això hem de defensar i preservar la Seguretat Social.

Els ciutadans neixen iguals, ens ho recorda l'article 6 de la Constitució, i han de ser-ho, també davant la mort i durant la vida. Els ciutadans

Després de la Constitució, qualsevol ajuda o servei, fins i tot per atendre necessitats de subsistència, és un veritable dret de ciutadania

tenen el dret d'ésser atesos segons ho necessitin, sigui quina sigui la seva situació.

Així ho estableix l'article 30 de la Constitució quan reconeix el dret a la protecció de la salut i a rebre prestacions per atendre altres necessitats personals. I per això el mateix precepte constitucional assenyalava que l'Estat ha de garantir «un sistema de seguretat social».

Avui la nostra Seguretat Social, garantida per l'Estat, és deficitària.

Molt. Però n'hem d'analitzar les raons.

No ens podem quedar atrapats en una sola política. La política de la por del govern de DA no és l'única possible.

No hi ha un únic camí per sortir de la crisi.

Els socialdemòcrates estem disposats a parlar amb el Govern i la seva majoria parlamentària i a treballar conjuntament per assegurar la viabilitat, el futur, dels sistema an-

dorra de seguretat social. Però ho volem fer des de la seriositat d'una força política que coneix els afers de l'Estat perquè ha estat exercint responsabilitats en el govern.

Precisament per això vaig declarar als mitjans de comunicació divendres passat, en sortir de la reunió amb el cap de Govern, que nosaltres estem disposats a arribar a un acord polític i a compartir una política d'austeritat i reformes en l'àmbit de la seguretat social. Perquè des del Govern i amb la col·laboració del Consell d'Administració de la CASS, ja havíem començat a assentar els fonaments de la reforma.

PERÒ aquesta mà estesa fruit d'una ferma convicció política no ens pot impedir que també diguem que no pensem participar en un campionat de l'austeritat i les retallades que no contempla, en cap moment, la justícia distributiva.

No acceptem l'estratègia de la por.

I no contribuïrem a alimentar el pànic dels ciutadans per a justificar les mesures extremes que s'anuncien.

No hi ha un únic camí ni una única «veritat revelada» per a sortir de la crisi. Sabem, ja ho vaig dir el dia 11 de maig en la meua intervenció en el debat d'investidura d'**Antoni Martí**, que cal austeritat i moderació en la despesa. Però hi ha maneres de fer-ho.

És la comparació, que ja vaig emprar en aquell mateix debat, entre la dextra i el bisturí.

Per això els socialdemòcrates continuem parlant d'impostos.

El govern de DA pretén que la crisi s'encari amb retallades i sense augmentar els ingressos, la qual cosa equival a dir que el que menys patrimoni té pagui la crisi més cara que el que més en té.

Aquesta no és una bona política. Nosaltres defensem una reforma tributària i una nova contribució dels més afavorits.

Una altra política. ≡
President del grup socialdemòcrata